

Čarodějnice školou povíme

Mildred
opět zasahuje

Jill Murphyová

x·y·z

Jill Murphyová

Čarodějnice
škola povíme

Mildred
opět zasahuje

Majitelem této knížky je

Copyright © 1980 by Jill Murphy

Cover Illustration © Jill Murphy, 2009

Illustrations © Jill Murphy, 2009

Translation © Tomáš Bíla, 2009, 2013

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o., 2013

ISBN 978-80-7388-752-0

KAPITOLA PRVNÍ

O AKADEMIE SLEČNY Krá-
kové pro čarodějnice dorazilo
léto. Ne že by to na pochmurně
vypadající šedé budově, ukry-
té v mlze na vrcholku hory porostlé hustým
lesem, bylo nějak znát.

První den nového pololetí se všechny
žačky prvního ročníku sešly ve třídě v letních
uniformách, které byly ještě o něco odpudivěj-
ší než ty zimní. Skládaly se z černo-šedě kost-

kovaných šatů s krátkými rukávy, jež trochu zpestřoval světlý pásek, šedých podkolenek a černých střevíců. Po zimě, kterou všechny dívky strávily v kousavých punčochách z černé vlny, jejich bledá kolena úplně zářila.

Přestože na ně nebyl zrovna veselý pohled, děvčata se mezi sebou radostně bavila a na všech dívkách bylo vidět, že jsou rády, že se zase vidí... na všech kromě Mildred. Ta seděla na lavici a poslouchala historky své kamarádky Maud, ale rozhodně nevypadala vesele, spíš ustaraně.

Vlastně Maud příliš neposlouchala, protože si v duchu představovala, jaké hrůzy ji čekají v nadcházejícím pololetí. A to přitom ještě ani *nezačalo*. Čekaly ji týdny a týdny školy! S obavami si vzpomněla na to, jak doma nad ostudným vysvědčením rodičům slibovala, že *tentokrát se opravdu bude snažit*.

Slečna Krákavá se sice zmínila o dni, kdy Mildred zachránila celou školu před hro-

zíci invazí, ale pořád to bylo málo ve srovnání s tím, kolikrát se všechno, na co se jen podívala, rozpadlo na kusy, a s těmi několika případy, kdy ve snaze trochu věci oživit způsobila hotovou katastrofu. Celkem vzato to bylo nejhorší vysvědčení, které kdy domů přinesla.

„Mildred!“ křikla na ni Maud, aby ji vytrhla z myšlenek. „Ty mě vůbec neposloucháš, vidíš?“

„Ale ano,“ řekla Mildred.

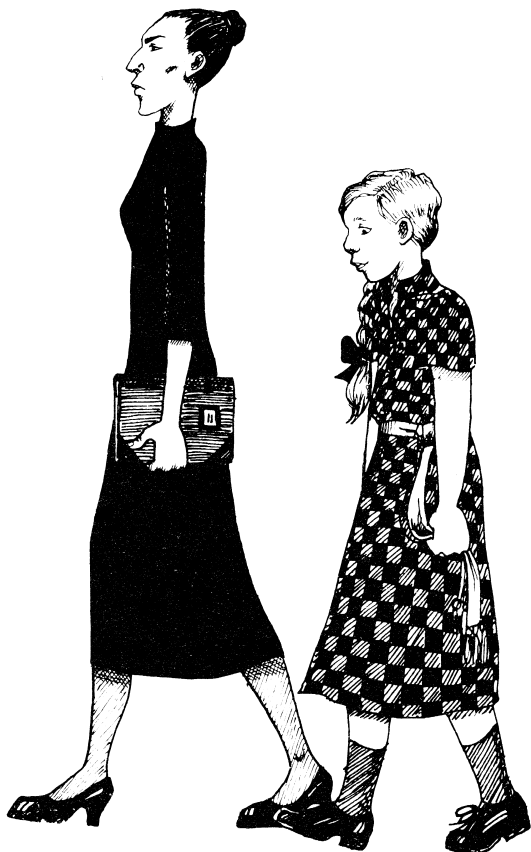
„No a co jsem tedy říkala?“ zeptala se Maud.

„Eh... že jsi k narozeninám dostala ochočeného netopýra?“ zkusila to Mildred.

„Vždyť říkám, že jsi mě neposlouchala,“ prohlásila Maud vítězoslavně. „Tohle jsem říkala před deseti minutami.“

V tu chvíli se otevřely dveře a do třídy vstoupila slečna Metlová, jejich přísná třídní učitelka. Vtrhla dovnitř jako sněhová vánice a přivedla s sebou dívku, kterou nikdo z nich

ještě nikdy neviděl. Všechna děvčata jako vždy skoro vyletěla z kůže leknutím, a pak se jedna přes druhou rychle hrnula do lavic, aby slečnu Metlovou hned první den nepopudila.

„Dobré ráno, děvčata,“ pronesla slečna Metlová odměřeně.

„Dobré ráno, slečno Metlová,“ ozvala se celá třída jednohlasně.

„Doufám, že jste všechny rády, že jste zase tady,“ prohlásila slečna Metlová a obdařila nešťastnice v první řadě ledovým pohledem. „Všichni jsme si odpočinuli a teď se jistě už těšíme na další společné hodiny.“

„Ano, slečno Metlová,“ odpověděl sbor dívek, ačkoli to neznělo zrovna věrohodně.

„Výborně!“ usmála se jejich třídní učitelka a spokojeně si promnula ruce. „Tak dobrá. Tohle je Enid Blínová,“ řekla a ukázala kostnatou rukou na děvče, které nesměle postávalo u dveří a zarytě hledělo na podlahu před špičkami vlastních bot.

Enid byla poměrně vysoká, dokonce ještě o něco vyšší než Mildred, ale vypadala trochu neohrabaně, jako by měla příliš velké ruce i nohy. Nebyla tlustá, prostě jen působí-

la, jako by jí bylo až moc. Měla světle hnědé vlasy, asi té barvy, jakou mívá čaj s mlékem, a nosila je spletené do mohutného copu. Zdálo se však, že kdyby si je rozpustila, hned by se proměnily v hustou a divokou zmeť kolem celé její hlavy.

„Enid je tady nová,“ dodala slečna Metlová pro případ, že by si toho někdo nevšiml. „Mildred, svěřuji ji do tvé péče. Ráda bych dodala, že to není mé rozhodnutí, ale jakési zvláštní nařízení slečny Krákavé. Patrně věří, že když dostaneš takový zodpovědný úkol, sama se staneš zodpovědnou členkou naší společnosti. Já osobně hluboce lituji, že nebohou Enid už v její první den na této škole posílám ve tvých stopách na šikmou plochu, ačkoli by nám všem bylo lépe, kdyby se o ni postaral někdo tak spolehlivý jako třeba naše Ethel.“

Ethel, třídní premiantka a oblíbenkyně slečny Metlové, se při těch slovech povýšeně usmála a Mildred zdaleka nebyla jediná, kdo by ji v tu chvíli nejraději kopl.

„Nicméně,“ pokračovala slečna Metlová, „doufám, že mě přesvědčíte, že se mýlím. Mildred, postarej se, prosím, aby Enid věděla, co kde je, a buď jí alespoň pár dní

dobrou společnicí. Děkuji. Tak, Enid, posad se vedle Mildred a začneme první hodinu. Shromáždění celé školy proběhne zítra ráno v aule.“

„Sakra,“ pomyslela si Mildred, když se pokradmu zadívala na Enid, jak se souká na místo vedle ní. „S ní si tedy užijeme legrace.“

To ovšem ještě netušila, jak moc se mýlí.

KAPITOLA DRUHÁ

RUHÉHO DNE se Maud už brzy ráno, ještě předtím, než se celou školou rozezněl budíček, proplížila chodbou ke dveřím Mildredina pokoje a tiše na ně zaklepala.

Nedočkala se žádné odpovědi, což ji vůbec nepřekvapilo, protože Mildred byla všeobecně známá svou schopností spát při sebevětším hluku. Ve skutečnosti ji chodíva-

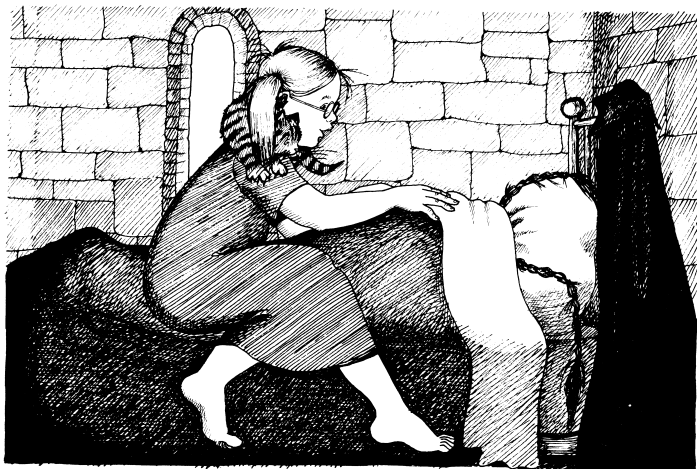
la budit právě Maud, když na to hlasité zvonění budíčku nestačilo.

Maud vklouzla do pokoje a tiše za sebou zavřela těžké dřevěné dveře. Vtom do pokoje vlétla trojice Mildrediných netopýrů, kteří jí několikrát zakroužili nad hlavou a pak se pokojně zavěsili na okraj poličky.

Tiché mňouknutí Maud připomnělo, že je v pokoji i Mildredino košťátko. Mourek se jí zlehka otřel o kotníky, a když ho vzala do náručí, hned se jí vyškrabal na ramena a začal tiše příst. Maud byla jen ráda, protože taková živá šála příjemně hrála. Letní noční košile z šedého hedvábí nebyla zrovna nejvhodnější na ranní procházky chladnými chodbami.

„Mildred,“ zašeptala směrem k naducané peřině na posteli. „Probud' se, Mildred! To jsem já, Maud.“

„Co... co... cožeto?“ ozval se Mildredin rozespálý hlas zpod peřiny. Ale protože

hned nepřišla odpověď, vzápětí následovalo hlasité chrápání.

„*Mildred!*“ zašeptala Maud ještě jednou a prudce zatřásla hromadou pod peřinou. „Probud' se!“

Kousek pod polštářem se objevila Mildredina hlava.

„Ah... Ahoj, Maud,“ řekla zmateně. „To už je ráno? Zaspala jsem budíček?“

„Ne,“ řekla Maud a posadila se na okraj postele. „Ještě nezvonil. Zrovna se vrátili ne-

topýři. Jen jsem si s tebou chtěla promluvit, než se probudí ostatní.“

Mildred se rozespale posadila a nechápavě se na ni zadívala.

„Zabal se do mého pláště,“ řekla po chvíli přemýšlení, „určitě ti je zima.“ Maud si vzala její plášť, který visel na rohu postele, a hodila si ho přes ramena.

„Díky,“ řekla potom. „Co budeme dělat o polední přestávce?“

„No,“ zamrkala Mildred, která se pořád ještě úplně neprobrala, „asi bych měla provést Enid po škole. Ukázat jí laboratoř, tělocvičnu... však víš.“

„A nemůžeš ji předat někomu jinému?“ zeptala se Maud, jako by se jí to nějak dotklo. „Připadá mi dost nudná, a koneckonců, o polední přestávce vždycky chodíme spolu.“

„Nemůžu se jí jenom tak zbavit,“ namítla Mildred. „Slečna Metlová mi ji svěřila a určitě by byla bez sebe vzteky, kdyby zjistil-

la, že se jí nevěnuju. A navíc, ta chudinka je tady nová. Už teď je mi jí trochu líto.“

„No tak dobře,“ souhlasila Maud váhavě. „Tak spolu aspoň půjdeme na shromáždění, jo?“

„No víš... asi tam budu muset dovést Enid,“ namítla Mildred nejistě. „Ale samozřejmě můžeš jít s námi.“

„Ó, *díky!*“ ušklíbla se Maud uraženě. „Radši půjdu sama.“ Shodila z ramen plášť a položila kočku na zem. „Ozvi se, jestli si na mě někdy uděláš čas.“

„Ale, Maud,“ začala Mildred, „neber si to osobně, vždyť já...“

Ale v tu chvíli už Maud zmizela za dveřmi a hlasitě jimi práskla.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.